

Sygn. akt XI K 477/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk Północ w Gdańsku , XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Maniewska - Komor

Protokolant: Kamila Cisłowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – W. w G. - ---po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. na rozprawie sprawy

S. M., s. T. i J. z d. J., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 2000 r do dnia 30 maja 2017 r w G. znęcał się fizycznie i psychicznie nad osobą najbliższą tj. swoją żoną J. M. pozostającą w stałym stosunku zależności z uwagi na więź materialną, osobistą i uczuciową w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, wyzywał J. M. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, groził pozbawieniem życia, szarpał, popychał, zakłócał spoczynek nocny, niszczył przedmioty użytku domowego, jak również w nieustalonym okresie początkowym jednak nie później jak po roku 2001 znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją wówczas małoletnią córką E. S. w ten sposób, że wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, przy tym bił przy drobnych przewinieniach jej jako dziecka

tj. o przestępstwo z art. 207§ 1 kk

I. uznaje oskarżonego S. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia występku z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. , art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzy) lat ;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu ;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od wszczynania awantur ;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1 , art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu na które składają się : kwota 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków i kwota 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty .

Sygn. akt XI K 477/17

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącego rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, orzeczonych wobec oskarżonego S. M. zważył, co następuje:

Komisariat III Policji w G. wniósł do tut. Sądu, zatwierdzony przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – W. w G., akt oskarżenia przeciwko S. M.. Oskarżyciel publiczny zarzucił S. M. to, że w okresie od 2000 r do dnia 30 maja 2017 r w G. znęcał się fizycznie i psychicznie nad osobą najbliższą tj. swoją żoną J. M. pozostającą w stałym stosunku zależności z uwagi na więź materialną, osobistą i uczuciową w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, wyzywał J. M. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, groził pozbawieniem życia, szarpał, popychał, zakłócał spoczynek nocny, niszczył przedmioty użytku domowego, jak również w niestalonym okresie początkowym jednak nie później jak po roku 2001 znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją wówczas małoletnią córką E. S. w ten sposób, że wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, przy tym bił przy drobnych przewinieniach jej, jako dziecka, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Oskarżony **S. M. nie przyznał** się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wyjaśnił, że nigdy nie znęcał się nad żoną, ani nad córką, ponadto dodał, że nie pije alkoholu, sporadycznie wypija piwo i nie jest absolutnie uzależniony od alkoholu.

Przestępstwo zarzucone oskarżonemu podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przystępując do wymiaru kary, uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa Sąd wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Sąd miał na względzie dyrektywę jej wymiaru opisane w art. art. 53 § 1 k.k. w tym przede wszystkim zapobiegawcze i wychowawcze działanie kary, które mają zostać osiągnięte w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego. Analizując te pierwsze Sąd zasadniczo nie znalazł szczególnych okoliczności łagodzących, poza faktem wsteczniejszej nie karalności oskarżonego.

Okolicznością obciążającą niewątpliwie są właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który będąc w dojrzałym wieku nie zachowuje się ani wzorowo ani nie wywiązuje się prawidłowo ze wszystkich ról społecznych, do jakich został powołany. Do okoliczności obciążających w stosunku do oskarżonego Sąd zaliczył także to, że działania oskarżonego wymierzone było w dobro prawne o dużym znaczeniu – to jest rodzina i jej prawidłowe funkcjonowanie. Oskarżony naruszył podstawowe zasady współżycia w rodzinie, decydujące o jej spoistości i trwałości. S. M. doprowadził swoim zachowaniem do rozkładu małżeństwa i rozbitcia rodziny, a w konsekwencji – spowodował osłabienie jej funkcji wychowawczej z dalszymi szkodliwymi tego następstwami, chociażby w postaci choroby psychicznej jego już dorosłego syna, a także tego, że już dzisiaj dorosła córka musiała mając 16 lat, za zgodą matki uciekać z domu i zamieszkać w miejscu bez przemocy i alkoholu, o czym sama zeznała i co potwierdziła pokrzywdzona – J. M..

Przestępstwa znęcania się nad najbliższymi członkami rodziny są obecnie popełniane bardzo często i nierzadko występują w praktyce sądów i organów ścigania, także w okręgu działania tutejszego Sądu Rejonowego. Z tej właśnie przyczyny należy im się w sposób stanowczy przeciwstawić odpowiednio ukształtowaną reakcją karną. Kwestia nagminności dopuszczania się podobnych czynów zabronionych, co prawda nie jest okolicznością, która może być brana pod uwagę przy ocenie stopnia ich społecznej szkodliwości, nie oznacza to jednak, że jest całkowicie obojętna dla wymiaru kary. Wszak jednym z celów, który ma osiągnąć kara - wskazanym w art. 53 § 1 k.k. - jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (por. postanowienie SN z 28.11.2008 r. V KK 161/08, Biul.PK 2009/1/83).

Mając na uwadze właściwości osobiste oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczoną karę pozbawienia wolności należy warunkowo zawiesić. Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k., Sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności powinno

być ostatecznością. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia byłaby jedynie represją w stosunku do oskarżonego i nie spełniłaby swoich celów, przede wszystkim wychowawczych. Sąd doszedł do tego wniosku przy uwzględnieniu, że S. M. nie był w przeszłości karany za żadne przestępstwo, a tym bardziej za przestępstwa z użyciem przemocy i groźby bezprawnej i dlatego zdaniem Sądu wystarczającą reakcją karną w niniejszej sprawie będzie sankcja o charakterze probacyjnym. Owszem, oskarżony zdradza przejawy demoralizacji i cechuje go pogłębiające się negatywne zachowanie na przełomie ostatnich lat, a co za tym idzie nasilający się brak poprawy, jednak pożądane skutki skazania wobec jego osoby można będzie osiągnąć także na wolności. Zdaniem Sądu oskarżony nie jest osobą na tyle zdeprawowaną, aby trafić do Zakładu Karnego, a taki pobyt mógłby spowodować dalszą degradację społeczną S. M. w sytuacji, gdy można go wdrożyć do poszanowania prawa na wolności.

Głównym problemem, z jakim boryka się oskarżony jest nadużywanie alkoholu, brak stałego zatrudnienia lub chociażby dorywczej pracy. Oskarżony otrzymuje, co prawda stały dochód w postaci renty w wysokości 1 100 złotych, to jednak problemy związane z chorobą alkoholową, nieumiejętność radzenia sobie z negatywnymi emocjami w sytuacjach stresowych, niezaradność życiowa powoduje, że oskarżony nader często i chętnie sięga po alkohol, a wówczas staje się pobudzony, agresywny, nie panuje nad sobą i dochodzi do aktów przemocy w stosunku do swojej żony zarówno psychicznej jak i fizycznej. I dlatego w punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Natomiast w punkcie V wyroku na podstawie przytoczonych tam przepisów Sąd zobowiązał oskarżonego, w okresie próby, do powstrzymywania się od wszczynania awantur. Powyższe obowiązki powinny uzmysłwić oskarżonemu, jakich negatywnych zachowań się dopuszczał i co oznaczały one dla pokrzywdzonej oraz nauczy go właściwego odnoszenia się do najbliższych, gdyż z własnego domu takich wzorców nie nabył. I właśnie, dlatego że czyn oskarżonego został popełniony w związku z nadużywaniem przez niego alkoholu w wyroku zawarto stosowne obowiązki.

Karę pozbawienia wolności Sąd zawiesił na 3 – letni okres próby. Taki okres probacji – z racji wymienionych wyżej przesłanek – pozwoli na udowodnienie przez oskarżonego, że będzie umiał skorzystać z tej szansy. W tym czasie winien być kontrolowany przez kuratora, o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku. Skazanie w niniejszej sprawie powinien potraktować, jako ostrzeżenie przed dalszym krzywdzeniem swoich bliskich. W nadziei Sądu wynik tego postępowania karnego pozwoli mu zrozumieć negatywną postawę wobec żony, tak aby w przyszłości nie musiał uczestniczyć w innym postępowaniu karnym, bądź też postępowaniu wykonawczym zmierzającym do efektywnego wykonania kary pozbawienia wolności, która została warunkowo zawieszona. Musi on bowiem pamiętać, że w sytuacji, gdy znowu naruszy porządek prawny, narazi się na zarządzenie wykonania kary. Ponieważ okoliczności niniejszej sprawy ujawniły, że oskarżony ma bardzo poważny problem z nałogiem alkoholowym, Sąd zobowiązał go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Przestrzeganie tego obowiązku pozwoli zapewne oskarżonemu na ustabilizowanie sytuacji życiowej i prawidłową resocjalizację w warunkach wolnościowych. Również i jego przestrzeganie będzie pozostawało pod kontrolą kuratora.

Orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest, więc wystarczające dla osiągnięcia pożądanych skutków w zachowaniu podsądnego. Okres 3 letni w opinii Sądu jest tu najwłaściwszy, aby w tym czasie strony załatwiły swoje sprawy małżeńskie i majątkowe żeby w przyszłości ustalić swoje kontakty, które na pewną będą konieczne chociażby, dlatego że wciąż ofiara i jej oprawca zamieszkują wspólnie w jednym mieszkaniu i dzielą razem wspólnie kuchnię i łazienkę, a czy oskarżony z tej szansy skorzysta czy z goła jeszcze bardziej się demoralizuje zależy wyłącznie od niego samego.

W nadziei Sądu wynik postępowania karnego oraz nałożone w wyroku obowiązki powstrzymają oskarżonego przed dalszym wykraczaniem przeciwko dobrom prawnym żony, w przypadku przeciwnym narazi się bowiem na zarządzenie wykonania kary.

Na marginesie wskazania wymaga fakt, iż działanie oskarżonego obejmowało zarówno okres obowiązywania starej jak i nowej ustawy karnej, Sąd uznając, iż nowa ustawa karna, w szczególności przepisy art. 70 § 1 k.k. dotyczący warunkowego zawieszenia kary, jest względniejsza dla sprawcy - taką właśnie zastosował.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Ocena statusu majątkowego oskarżonego skłania do uznania, iż będzie on mógł pokryć koszty sądowe niniejszej sprawy, tym bardziej, że kształtują się one na łącznym poziomie 250 złotych.

SSR Małgorzata Maniewska - Komor